

Belsazar.

Po Heine-tu poslovenil France Zakrajšek.

Že bliže prihaja polnoči,
Povsod je tiho, Babilon spi;
Le gori v gradu, kjer biva kralj,
Razsaja, razbija njegova derhal.

Tam gor v bliščobi dvorane svetle
Glej! Belsazar gostuje se,
Obdaja sijajni ga kolobar,
Penečega vinca uživajo dar.

In kupe žvenkljajo, in krik je vès čas;
To čmernemu kralju oj! rajski je glas;
Užiga mu lica vrisk in šum,
Še več pa vince deli pogum;

Kar smeli bedák naglas shrohotá,
Ter z grešno besedo psuje Bogá.
Bahanje, zasmeh in strašni psov
Pa hvali ukaje trop njegov.

Zdaj migne kralj, in urni strežaj
Zletí, ko bi trenil; kmal pride nazaj,
Prinese zlatnine, dokaj srebrá,
Kar b'lo je v tempeljnu vkradenega;

Kralj kelih napolni posvečen,
Ga zgrabi, nastavi napuha pijen.
Še peni ob ustih se njemu tačas,
Ko v Božjo zasrambo zažene glas:

„Jehova! oj tebi zasmeh vselēj;
Jez babilonski sem kralj, poglej!
Al vsega še dobro ne izgovori,
Že v serce ga speče, bridko sklí;

Ukanje in smeh omolkne nakrat,
Mertvaška tihota je spred in zad,
Kar glej! goreč na steni znam,
Ko roka človeška pride tam,

In piše s plamenom in piše, oj strah!
Se zvija — poteza, ter zgine na mah.
Kralj Belsazar odrevení,
Trepet ga lomi, omedlí.

In sleherni utihne, je mlad alj star,
Oterpne vès plah, ne zine kar.
Pismarji vsi pridejo, nihče ne vé,
Kaj čerke plamteče govoré; —
Al kralja jadni trop, osvete vroč,
Zakolje v puntu — še tisto noč!

Dopisi.

Iz Maribora 30. grudna. Vinko. — Prišel je čas, v katerem se slobodno in brez straha v svoji domovini obračati smemo. 20. oktober je vsem ljudstvom enake pravice in postave oznanil. Voliti si smemo možé, kateri bojo govorili za národ in za domovino. Povedati in potožiti se smemo o tem, kje nas čevelj žuli. Zatoraj pazimo in preudarjajmo, koga bomo volili. Strast in jeza proti drugim narodom, nevošljivost itd. naj se ne meša v našo volitev, ampak enaka, bratovska ljubezen proti vsakemu; zaupanje in odkritoserčnost naj nam bo pri tem važnem delu vedno pred očmi. Naš národ je velik, to vsaki vé. Če tedaj „viribus unitis“ poprimemo, se bo dobro poznalo. Zatoraj na noge in na delo, dokler je dan, zakaj priti bi znala noč in časa ne bo več! Naše ljube „Novice“ nas celih 18 let pravega domoljubja učijo; njim gré čast in hvala na veke, da so národnost zbudile. Njihova obsega je velika, zasluge še vekše; izobrazile so nas in nam povedale, kdo da smo; pa vém, da nam bojo še zmirom dosti povedati vedile in nam naše pregrehe in napake popravljale. Zaupajmo jim tedaj tudi vprihodnje! Dandanašnji se je svet — rekel bi — prerodil. Mnogo zgubljenih sinov se je s kesanim sercom pod krilo svoje ljubeznjive matere povernilo. Prepričali so se, da je, čeravno povsod dobro, domá vendar najboljše.

Kar so popred zaničevali in kar se jim je merzilo, jim je zdaj najslajše in dražje. Kakor žejni jelen na steremi gori po kaplici vode hrepení, ravno tako hrepenijo ti spokornjenci po domačem koscu kruha. Kdo so pa ti sinovi, ki so se domú podali in ki tako oestro pokoro delajo? me boš prašal dragi čitatelj. Ni mi treba, da bi te po dolgem in težkem potu vodil, da me zastopiš; povedal ti bom na kratko in čisto po domače -- to so ti tisti Slovenci, ki zajativši svojo mater so med Nemce šli, in še jih je dosti, ki nemškutarijo. Pravega Nemca spoštujemo in ljubimo, ker taki, ako je pošten, ne more zatejevati narodnosti svoje, in je pravičen tudi drugim narodom. Al gnjusoba so nam nemškutarji, ki zaničujejo pravice drugih narodov. Lesém spada večina (ne ravno vsi) nemških političnih listov, ki tako radi v našo „literaturo“ svoje vile zaderajo — pa tudi plajšče po vetru obračajo, da je res čuda. Pomnim še dobro, da je bilo mesca avgusta t. l., ko sem bral v „Oest. Volksfreund-u“, „dass die Slaven ihre ganze Literatur im Sacktuhe davon tragen können“. Primi ga pa zdaj v roke, in posebno liste mesca grundna prebiraj, boš kmali vidil, kako je rep med noge potegnil. Že dela pokoro in piše: „die Slaven sind keine schlechten Oesterreicher“. — če se ne motim, tudi nekod veli, da so „eine selbstständige Nation“. Slavni škof Štrosmajer ga je menda prepričal, da vendar svoje literature ne morejo „im Sacktuhe forttragen“ itd. — Horvatje so že dobili, cesar so koli veličastnega cesarja prosili. Kaj pa mi Slovenci? Kaj bomo spali do sodnega dneva? Je li Horvatom kdo vse to ponujal, kar so dobili? O ne! Trudili so se in terkali, dokler se jim je odperlo. Primimo se tedaj tudi mi dela na pošteni postavní poti, pa se ne bojmo ne černih oblakov ne toče, ki od toliko strani na nas padajo. Vsak vé, kako je treba narodne potrebe polajšati. To pa ne gré samo z „Novicami“; nikar naj se jim ne naklada vse, ker imajo že tako veliko. *) Sila nam je treba posebnega slovenskega političnega lista. Zberimo se in se pogovorimo za njega. Naši sosedje in bratje, verli Horvatje, nam bojo gotovo na pomoč hiteli in si ga tudi naročevali. Če oni svoj „Pozor“ zderžijo, zakaj bi mi svojega ne? Za vrednika nam menda tudi ni treba skrbeti. Ne premišljevajmo predolgo! Zatoraj možje in gospodje skup — in povejte nam še Vi svoje misli; posebno pa prosimo sl. vredništvo „Novic“ za svét v tej važni zadevi. **)

Iz slovenskega Štajerja 30. dec. — Ako Bog dá, bomo dobili kmali volitve za občinske ali srejske odbore, za deželni in deržavni zbor. Mnogoteri bo prašal po naših slovenskih krajih: Koga bomo izbrali, da nam oderžuje občinski imetek, da pospešuje naše dobro, da nam svetuje o domačih napravah, o domačih šolah, da se nam otrebijo vsega tega, kar ne gre v nje, da se bo potegoval za vse pravice, ki grejo tudi nam ko Slovencom, da ne bomo kakor dozday od uradnikov, ktere mi s svojimi žuli redimo, dobivali le nemških pisem, katerih ne razumemo ter moramo okoli dèrčati za človekom, da nam razklada kar gospóska

*) V zahvalo tega, kar so „Novice“ dosihmal se za narod slovenski trudile, je prinesel „Pozor“ v svojem lanskem listu 71. v „prijateljskih poslanicah iz Gradca“ bratovsko pismo, ki ga vsem prijateljom „Pozora“ in „Novic“ brati priporočamo. Vred.

**) Da nam je političnega lista živo treba, so „Novice“ že lani perve dokazale, in čudno se nam zdí, da se ni še oglasil mož, ki bi to reč v svoje roke vzel; mi ne moremo vsega. Stroški, kakor jih v današnjih „Novicah“ gosp. Žavčanin omenuje, so res veliki, ker kavcija za vse časnike s štempeljsko marko je velika. Kaj pa nimamo moža, da bi jo zmagal? Saj nekteri mislijo, da so časniki „zlata jama“, s katero se založniki in vredniki bogatijo. Naj omenimo tu le enega dohodka, ki doteka tako imenovanim „velikim časnikom“ in to so plačila za oglasila in naznanila (Insertionsgebühren). Biti mora, da se nam ne bojo uradni oglasi oznanovali v nemških časnikih kakor dosihmal. Ti oglasi v slovenskem velikem časniku bi pa mu bili lepa pripomoč dnarna. Vred.

hoče, in tako še družih reči veliko? Koga bomo tedaj volili, da nas ravno ti ne bi osramotili in izdajali, ktere smo sami odbrali za svoje zastopnike? Če se nočem kesati, če hočemo, da nas naši zastopniki, od nas odbrani, res zastopajo, odbirajmo može, ki jih zadnjih deset ni bilo sram reči, da so Slovenci, da so Slovani; kteri so se morebiti celo preganjanja imeli preterpeti za tega voljo; odbirajmo take, ki so teh deset let kupovali, pisali ali saj radi brali, kar je slovenskega ali slovanskega sploh, kteri so branili svoj narod zoper napadnike tuje ali potujene. Vidimo že, da nekteri molé svoje glave, kterih zadnjih deset let med Slovenci ali med Slovani ni bilo viditi; kažejo se že taki, ki jih je do sedaj sram bilo, reči da so Slovenci. Takih netopirov, ki niso ne miš ne ptič, bomo se ogibali; ljubši nam je čuk in sova, ki živi ponoči, namesto unih, ki le po mraku ferlijo. Pravi Slovenec bo rekel: „Ti nisi naš, idi tamo, kjer si dozdej bil.“ Nemci pravi pa mu bodo tudi rekli: „Tudi naš nisi; kajti kdor svoje zaničuje, ne more ljubiti kaj drugega.“ Takih odpadnikov ne volite; taki so nam sila nevarni. — Čuli so o dozdej v „Novicah“ o gosp. dr. Razlagu; slava mu! Slovenci ga poznajo. Poznamo dobro tudi gosp. dr. Kočevarja verlega prijatelja Vrazovega; al od kadaj se unidan v dopisu iz sv. Trojice priporočani, sicer spoštovani gospod pečá s slovensčino, nam ni znano; treba bi bilo, nam to povedati. — Bodite natanjčni in vestni, dragi moji! ki imenujete v „Novicah“ gospode, ktere naj volimo za zastopnike svoje; da se ne priporoča očitno nobeden, ki ni na zlati vagi rodoljubja za tehtnega moža poterjen. Ne, da bi koga zaničevali; al saj naši zastopniki nam ne morejo biti, ki naših potreb temeljito ne poznajo.

Iz Goričkega na Štaj. 30. dec. Minulo leto so mnogo lepega in hasljivega blaga donesle „Novice“ prek hribov in dolin v roke poštenim sinom mile nam matere slovenske. Pohvalile so ga, kdor je vreden pohvale; pa tudi bušle so ga po nosu, kdor ima predolgega. Za novo leto nesite, ljube „Novice“ tudi z naših slovenskih vinskih hribov med vaše znance nekaj novega, da znajo, da ne spimo. Eno uro hodá od terga sv. Lenarta v prijetni zeleni dolinici je farna cerkev sv. Jurja na Goričkem. Od leve in prave strani jo prijazno pogledujejo lepi vinogradi, ki pri našajo v jeseni obilo žlahnega vinca. Celó prav, da se imenuje na Goričkem. Letos nam je nalila terta veliko sodov, čeravno ne najboljšega. Letošnje vino je rezno, ali, kakor pri nas pravijo, „ima kosti“; vendar zagoltnil se nobeden ne bo ž njim. Močno pa je, da rado potegne tudi v grabo, kdor si ga je naložil več od kopača. — Pri omenjenem sv. Jurji so dobili toti mesec celó nove orglje, ki so vredne očitne pohvale. Naredil jih je Janez Deučman iz Beča (Dunaja). Janez Deučman ni Nemeč, kakor ime njegovo pravi, ampak rojen je pri isti fari sv. Jurja na Goričkem. Širomaška sta bila njegov oče in njegova mati, in oba mu je nemila smert že zgodaj pobrala. Ptujci ljudje ga vzamejo pod svojo streho in izredijo. Kadar odraste, zapusti rojstni kraj; brez zlata in srebra gré po svetu; bistra glava je bila vse dedišstvo njegovo. Marljivost in Božji dar čednosti pa ga povzdigneta na toliko, da je zdaj eden med prvimi umetniki na Dunaji. Na vse kraje, celó v Ameriko pošilja stare in nove muzikalne iznajdbe. Iz dveh vzrokov zasluži tedaj biti priporočen, prvič: zavolj izverstne umetnosti, in drugič, ker je „list naše gore“ — mož našega rodú. Stanjuje „Neue Wieden, Lumpertsgasse Nr. 818 in Wien“. Jurjoške nove orgle so resnično lepe; veselje jih je gledati, še prijetniše, jih slišati. Ako bi cerkev še enkrat tako velika bila, kakor je, bi novih orgel glas še tudi enkrat tak mil in prijeten bil. Imajo 14 registrov in fisharmoniko ganljivega glasa. Hvala tedaj verlim farmanom, ki bodo za nje dnarje šteli; hvala tudi Janezu Deučman-u, ki jih je postavil. Hvala pa tudi gospod župniku J. D., ki za olepšanje Božje hiše neutrudljivo skerbí, pa tudi lastne možnje

ne zaklene, kadar je kaj storiti za olepšanje Božjega hrama. Tako je pravo!

F. Š.

Od kranjsko-štajarske meje na sv. Janeza dan. J. H. — Ako bi utegnili odkod drugod slišati od „krivavih nosov“ v Tr., naj Vam sam povem, kaj je bilo. Na božični dan popoldne je bilo po navadi kakor tudi drugod darovanje (ofer) za uboge pri nas, in darovavcom sem svetinjo kuševati dajal. Al čudno se mi je zdelo, ko vidim, da večidel ljudi konec nosa rudečega ima. Kaj pomeni to? — si mislim — saj vsi niso padli in si nosov pobili? Vidil sem tudi, da rudečina ni kervava, ampak od kake barve. Kaj pomeni to? — premišlujem — je li kakošna vraža se pritepla, da danes z rudečimi nosmi k darovanju pridejo? je morebiti kdo za šalo ljudém nosove namazal? Sumim dalje; z eno besedo, komaj sem pričakoval, da so večernice minule. Iz cerkve gredé poprašam pervega ko ga vidim z rudečim nosom: Povej mi vendar, zakaj nek imate danes vsi rudeče nosove? Debelo me spervega gleda, si nos obriše, nekoliko pomisli ter reče: Berž ko ne od tega, da smo podobno matere Božje, ki za altarjem stoji, kuševali. — In res je tako bilo. Mežnar je namreč pozabil shraniti tablo matere Božje, ki je za advent v altarji bila, in jo za altarjem pustil; ker pa je bila še nova, barve še ne suhe, je vsak kuševaje jo rudeč nos dobil. V cerkvi so ljudje, viditi rudeče nosove, se čudili, kaj to pomeni; zunaj cerkve pa, ko zvedó uzrok maroge, so se eden drugemu na glas smejali.

Iz Zapog. J. B. — Praznik sv. Štefana pri zorni božji službi med pridigo smo bili kaj zlo vstrašeni. Devet let star deček iz neke bajte priteče bos pod zvonik ter zakriči: „Gori! pomagajte!“ Domá za varha pušen poklekne in moli, kakor mu oče naroči, kar se mu zablíši v bajto na uro, da vidi pol sedmih. Pogleda pri oknu ter zagleda, kako v sosedovi zgolj leseni bajti na voglu ogenj iz butar v streho pošviga. Skoči iz bajte ter po cesti kričaje teče do cerkve ljudi na pomoč klicat, ki vsi prestrašeni iz cerkve planejo še leta 1859 od velicega požara oplašeni. Sreča velika, da so bile vse strehe s snegom pokrite. Samo nekaj strešnice in nekaj lesa je pogorelo; bajta pa je samo čez konec osmojena, dasiravno vsa lesena. Znotraj ni nič zgorelo, samo skoz eno okno se je ogenj okoli enega kipa obliznil in ga posmodil; tudi izpod strehe so mogli večji del žita in prediva oteti, le kake štiri mernike ajde in nekaj prediva se je ubogemu gostaču spridilo, vse drugo so oteli. Sreča, da je omenjeni deček berž zapazil ogenj in ljudi na pomoč poklical. Zato so pa tudi po zadušenem oguji se v cerkev k zastani božji službi okoli osme ure vernivši kaj goreče se zahvalili za odvernjeno veliko nevarnost.

Iz Ljubljane 1. jan. Poslednji dnevi minulega leta niso bili brez veselih, pa tudi ne brez žalostnih novic. Naj omenimo najpoprej žalostink. V saboto (29. dec.) smo pokopali slavnoznanega gosp. Fr. Metelko-ta, dosluženega učitelja slovenskega jezika. Bolehen že čez dve leti je vendar na sv. dan zjutraj ob štirih še maševal; potem pa se je vlegel in 27. dec. v Gospodu zaspal; za mertudom je umerl 71 let star. Zapustil nam ni slovstvenega dela nobenega imenitnega kakor slovnico svojo, pa s to si je postavil lep spominek na veke. Ker pa je bil mož premožen (zapustil je okoli 70.000 gold.) in ker je njegova oporoka znamenje dobrotljivega serca, naj povemo, kar za gotovo vemo. Razun zapuščine za svojo žlahto in 500 gold. za maše, 300 gold. za ljubljansko stolno cerkev, po 300 gold. za uboge bolnike vsake ljubljanske fare, po 100 gold. za bolnike v Št. Kocijanu, gornjem in doljnem Mokronogu, St. Mihaela pri Novem mestu na Dolenskem in Gorjah na Gorenškem, je odločil sledeče: 3 štipendije po 80 gold. za uboge pa pridne študente od 3. normalnega razreda naprej, — 1000 gold. za štiftengo invalidov, — 1000 gold. za Alojzevišče, — 6000 gold. za 6 premij po 50 gold. na leto za 6 učiteljev ljudskih šol, ki so lepega obnašanja in

marljiv v svojem poklicu, pa se še posebno pridno obdeljuje slovenščino in pa sadjorejo v šoli; ako bi se utegnilo kadaj v Ljubljani napraviti slovensko učiteljsko semenišče, se more za to polovica tega kapitala obrniti, — 200 gold. je daroval podpornici revnih gimnazijalnih učencov v Ljubljani, — 10.000 gold. za napravo ali izboljšanje farnih šol v Št. Kocijanu. Št. Marjeti, gornjem in doljnem Mokronogu in pa pri sv. Trojici, — vsesкупni dedniki (universalerbi) so ljubljanske sirote (zakonsko zapuščeni otroci) do 15. leta, ki nimajo starišev ali uboge stariše, za izrejo v službo ali kako rokodelstvo; najmanj mora kapital za sirote znesti 10.000 gold., če pa bi utegnil kapital znesti čez 30.000 gold., naj se to, kar je odveč, porabi za določeni drugi namen, — 15 gold. vsako leto je zapustil šolskemu služniku ali preparandu, ki pri kersanskemu nauku v nedeljski šoli rokodelskim učencem žlobudranje brani (očitno znamenje, koliko je rajni Metelko kot učnik v tej šoli preterpel od neposajenih fantov); duhovne bukve je zapustil bogoslovcem, ostale druge in pisanja pa bukvarnici ljubljanski; al ta zapuščina ni posebno obilna. — Žalostnega serca imamo tudi povedati, da našim bravcom pod imenom Križnogorski dobro znani gosp. fajmošter Jožef Bevk je unidan umerl, in sicer po kratki bolezni za pljučnico; iskreni domoljub je bil tudi marljiv podpornik kmetijske družbe. Škoda, velika škoda za-nj, da nam ga je že v mladih letih vzela nemila smert! Naj mu bode zemljica lahka! — Po večletni navadi je tudi letos na sv. Štefana dan v dvorani tukajšne družbe rokodelskih podmojstrov po uredbi visokospoštovanega vodja gosp. prof. dr. Vončina bila prav vesela večernica, ktero so tudi naš svetli knez in škof gg. dr. Jernej Vidmar počastili s svojo pričujočnostjo. Med slovenskimi deklamacijami se je Koseskovi „Zgubljeni raj“ in pa Kurnikova „Pekvata krača“ najbolj odlikovala; gospoda Rus in Kurnik sta se kaj dobro obnašala; med nemškimi je burka „Schneider und Schuster“ največ smeha vzbudila. Popevale so se slovenske in nemške pesmi, zakaj družbica ta šteje rokodelcev iz mnogih dežel in narodov zbranih. Ko je bilo srečkanje darov „božičnega kresa“ končano in se je gosp. vodja zahvalil svetlemu knezoškofu za čast njih udeležbe, so priprijeli oni besedo in pohvalili lepi namen te družbe, opomnili potrebe taci družtev zlasti od tistihmal, kar je nekdanja patriarhalna zveza med mojstri in delavci njih zlo zrahljana, in so željo izgovorili, naj vedno mir in sprava kraljuje med tovarši tega društva, ter so pri tej priliki nekoliko govorili o narodnostih. Ker so svetli škof svarili narodne prepire, čeravno nobene narodnosti niso imenovali, se je od marsiktere strani mislilo, da pšice leté na narodnost slovensko. Al čisto potolaženega serca rečemo, da one misli so skoz in skoz krive misli, in da smo pooblasteni, očitno reči, da kaj tacega modri knez nikakor niso namerjali; oni čislajo pravice slovenskega naroda kot verni sin sv. katoliške cerkve pa tudi svoje krajnske domovine, in ne bojo nikdar dopustili, kar je v njih moči, da bi te pravice kdo krivično napadal ali kakor koli žalil; „za vero in domovino“ je tudi njih géslo. Kakor radostni mi to novo zagotovilo povemo bravcem svojim, s takošnim veseljem ga bodo gotovo tudi vsi zaslišali, kterim so domače svetinje pri sercu. — Sklepe poslednjega mestnega zbora bomo danes le po navadi ob kratkem omenili, ker bolj popolnoma bode celi protokol drugikrat naznanjen, ker je zbor sklenil odsihmal vse pomenke in sklepe v „Novicah“ in „Laib. Zeit.“ oklicovati. Pervo je bilo, da moramo prvi tečaj te višje realne šole že to leto na noge spraviti in da se zatega voljo pismo pošlje do sl. ministerstva, da bo se ta šola s pripomočjo cele dežele ustanovila; Virantova stara hiša pri sv. Jakobu bi bila za to najbolj pripravna. Tudi na deželne stanove bo šla prošnja o tej zadevi. — Dvema gospodoma je bila mestna pristojnost zagotovljena. — Ministerstvu se bo prošnja predložila, da zbori mestnega

odbora smejo spet očitni biti. — Ker na sveti večer, ko je dunajski vladni časnik v Ljubljano prinesel veselo pismo, da minister Schmerling hoče popolnoma uresničiti cesarski diplom od 22. oktobra, je bilo naše mesto ljubljansko prostovoljno razsvitljeno, in je, kakor vsi unanji časniki po versti pripovedujejo, bil mestni gosp. predstojnik zavoljo tega očitán od gosp. doželnega poglavarja, je bil v današnji seji vprašan, kako in kaj je bilo? Gospod predstojnik je od konca do kraja razložil vse in poslednjič povedal, da je že tudi pritožbo poslal do sl. ministerstva. Odbor pa je po zaslišanji gosp. mestnega predstojnika, ker je bil o lojalnem početji res hudo razžaljen, določno v imenu mestnjánov izgovoril, da to, kar je gosp. predstojnik o osvečavi mesta storil, je bilo skozi in skozi po volji mestnjánov storjeno. — To so bile zadeve današnjega zbora.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja 1. jan. — Preteklo je leto in namesto da bi se nam bilo politično nebo zvedrilo, ga pokrivajo črni oblaki. Cesarstvo naše napadano od sovražnikov unanjih in polno domačih homatij potrebuje sedaj hitro krepkih rok, da se reši mnogoterih stisk. Vse kliče in želi, da bi se kmali poklical na Dunaj iz vseh nemško-slovanskih dežel državni zbor po ustavnih volitvah, ki naj bi enake pravice imel kakor zbor ogerski, o katerem se govori, da se bo začel že ta mesec. Pismo ministra Schmerling-a, ki ga je unidan razposlal vsem deželnim poglavarjem, je z velikim veseljem bilo povsod sprejeto. Al sedaj je preteklo že več dni, in še ni duha ne sluha od ktere nove postave, ki bi vpeljala novi red. Bog daj, da bi se to ne odlašalo dolgo. Čedalje več se govori, da bo tudi minister unanjih oprav grof Rechberg stopil iz ministerstva in na mesto njegovo prišel baron Hübner; al zgodilo se to do danes še ni. Čuda je pa, da je govorica od Hübner-ovega vstopa v ministerstvo poslednje dni potihnila in da se od grofa Mensdorffa-Pouilly-a več govori, ki ima na Rechbergovo mesto stopiti, kteri je nek že slovó dobil. Vse pričakuje danes radovedno novíc iz Pariza; zakaj na novega leta dan sprejema cesar Napoleon vselej poslance unanje, in pri tej priložnosti navadno pové z ne preveč zakritimi besedami, kakošno politično vreme stoji v njegovi pratiki za prihodnje leto zapisano. Čeravno je med njim še Kdo, ki piše „veliko“ pratiko, vendar njegova novoletnica vsako leto zvonec nosi po svetu.

— 29. decembra so poterlili presvitli cesar zedinjenje srbske vojvodine in temeškega Banata z Ogerskim, proti temu, da se pravice vsake narodnosti zvesto spolnujejo. Sliši se tudi, da bojo sklepi ostrogonske konferencije poterjeni.

— Gledé na dnarne stiske so presv. cesar s prideržkom, da se bo ta postava pozneje vesoljnemu državnemu zboru v poterjenje predložila, 27. dec. ukazali, da se kupovni državnega zajema (posojila) tako dolgo, dokler srebra pomanjkuje, ne bojo v srebru plačevali, ampak v bankovcih in sicer tako, da do letošnjega novega leta zapadlim kuponom se bo le 15 odstotkov poverh plačalo; po novem letu do malega travna zapadli pa bojo dobili 40 od sto namečka.

— Ravno ta dan in z ozirom na pomanjkanje srebra so cesar ukazali, da od novega leta naprej morajo tudi Lah naše bankovce jemati, kterih so se dosihmal branili. Ta ukaz se opira posebno na to, ker velika armada na Laškem sila veliko stroškov prizadeva, tako, da vlada ne more več s srebrom izhajati.

— Kakor so volivci novega mestnega odbora mlačni bili pri vpisovanji svojih imen v imenik volitni, ravno tako živi so sedaj pomenjki v mnogih zborih, ki se zberajo v posvet: kakošne može naj volijo Dunajčani v mestni